

 Natis 12.000. Štajerc stane za celo leto samo 60 krajcarjev.

Uredništvo in upraviteljstvo v Ptuj
v gledališkem poslopu.

Štajerc izhaja vsaki drugi petek,
datiran z dne naslednje nedelje.

Dopisi dobrodošli.

Rokopisi se ne vračajo in se morajo
najdalje do ponedeljka pred izdajo do-
ložitve številke vposlati.

Štajerc.

Posamezna številka velja v Ptuj za
celo leto K 1.— s poštnino K 1.20.
Pri odjemanju več ko 10 številk pri-
meren rabat.

Cena za oznanila za:

1 stran K 32.—, $\frac{1}{2}$ strani K 16.—
 $\frac{1}{4}$ strani K 8.—, $\frac{1}{8}$ strani K 4.—
 $\frac{1}{16}$ strani K 2.—, $\frac{1}{32}$ strani K 1.—
Pri večkratnem oznanilu posebno zni-
žana cena.

Štev. 1.

V Ptuj v nedeljo dne 12. januarija 1902.

III letnik.

Pastirski list in — „Štajerc“.

Molčali smo, dokler smo molčati za-
mogli. Vsakdo, kdor naš list bere, ve, da
je ta list na prvi strani donášal večinoma
gospodarske članke in da se ni nikdar
spuščal rad v politiko z gg. duhovniki.
Ker so pa gospodje, ki naš list sovražijo
začeli delati proti nam s tako grdimi sred-
stvi, nemoremo drugače, in to je tudi naša
dolžnost, vsaj malo razkrinkati njihovo po-
čenjanje. Ob enem jim povemo, da na naše
uredništvo dohaja toliko stvarnih dopisov
iz kvečklih rok, da bi svet strmél, ako bi
jih mi priobčili.

Toraj gospodje duhovniki! Ne domiš-
ljujte si, da je naš spodnještajerskii kmet

tako malo razsoden. On se ne pusti vladati
več od tistih stanov ki so ga dozdej le za
tepea imeli, njegove dohodke pa z obema
rokama grabili v svoj žep. Ne mislite, da
bodete njega tako v verigah vklenjenega
še nadalje držali, kakor se to godi na
Kranjskem. Najmanj pa si ne mislite, ako
so Vam vsa druga sredstva že preslaba,
da bodete njega, kar je grozno žalostno,
ga prevarili z zlorabo naše svete krščan-
ske vere iz prižnice in v spovednici! Pro-
simo vas, dokler ne bo prepozno, ne tirajte
s takim počenjanjem naše svete vere v
nevarnost, ker odgovor zato, bodete dajali
— vi! Ali smo že res tako daleč prišli,
da bode takim gospodom se potreba dostoj-
nosti od nešolanega kmeta učiti?

Rešetar Fronc.

Dalje.

2. Zakaj je žabam groš dal.

Reči se mora, da je bil Fronc imeniten Ribni-
čan. Njegova rešeta sicer niso bila veliko vredna, pa
imel je konja, ki ga je povzdigoval nad navadne re-
šetarje. Tudi njegov konj ni bil karsibodi: bil je
tako suh, da bi ga smel brez smrtnega greha obirati
vsak postni dan, makari tudi na veliki petek.

S tem izdelanim kljusetom sta se vračala neko
noč po slabi cesti s sejma. Žival je vlekla prazen
voz, a Fronc je s težavo vlačil groznega muca.
Obadva sta večkrat obtičala. Posebno proti vrhu se
je izstradanemu konjiču prav slabo godilo. Po hudem
pritiskanju sta vendar srečalo privlekla vstric neke
velike mlake. Tam je živela truma žab, ki je ravno
v istem času zagnala glasen: lega, rega, urh! lega,
rega, urh! Teh čudnih klicov se je pa konjiček tako
prestrašil, da je napel svoje zadnje moči in zbežal
po cesti iz nevarnega kraja. To je Fronca zelo raz-
veselilo, urno je segel v žep, vzel iz mošnje groš,
ga vrgel v mlako ter dejal: „Tu imate žabe, ker
ste mi iz klanca pomagale!“

3. Kaj je Froncu iz glave zrastle.

Fronc je bil napuhnjén človek. Zmiraj je hotel
imeti drugačno obleko kakor njegovi tovariši. Neko
poletje je sklenil si kupiti slamnik, kakorsnega še ni
videl nobeden Ribničan. Šel je v neko veliko ljub-
ljansko trgovino in si dal pokazati vse klobuke. Po
dolgem iskanju in premetavanju si je izbral najbolj
pisanega z velikim fazanovim peresom. Pa tudi ta
mu še ni bil čisto po volji. Dolgo časa se je ž njim
sukal pred zrcalom (špeglom) in povrh vprašal, če
mu dobro stoji. Komi je videl, koga ima pred seboj,
zato je odvrnil: „Pa še kako se vam šika! Ravno
tako je videti, kakor bi vam vzrastel naravnost iz
glave.“

Froncu se je ta pohvala zelo dopadla. Pa dolgo
se je ni veselil. Črez par tednov sta se skregala z
Grenkušovim Štefanom in on mu je zabrusil pod nos:
„Kaj boš ti! Glej rajši, da ti kak osel tikve (buče)
ne odgrizne, ker imaš v nji toliko slame, da ti je
tvoj slamnik kar iz nje zrastle!“

4. Zakaj mu je pes poginil.

Ko se je Fronc pred par leti vrnil s Koroškega,
prinéšel je s seboj zelo lepega psička, katerega je
bojda kupil za deset goldinarjev. Ljudje so priznali,

 Današnja številka ima „Pastirski list“ kot prilogo!

Gospodje! če mislite mogoče na ta način naš kmečki list uničiti, se nemalo motite. To sredstvo katerega ste se posebno zadnji čas poprijeli mnogi duhovniki na Spodnjem Štajerskem, je poguba za — vas.

Prezvišeni gospod knez in škof Lavantinski! Usojamo se Vas vljudno prašati: Ali Vam je znano, kako je večina Vaših č. gg. duhovnikov zlorabljala zadnji „Pastirski list“ avstrijskih škofov? Ne, Prezvišeni, to Vam ni znano! zategadelj oglašiti se moramo mi in navedemo: Ko se je bral po vseh župnijah iz prižnice vernemu ljudstvu decembra l. l. gori omenjeni „Pastirski list“, slišati je bilo med branjem po mnogih cerkvah večkrat besedo „Štajere“ in se na tak način izraževalo, kakor da je list „Štajere prepovedan od škofijstva ter naši sveti veri sovražen list. Ljudstvo zdaj veruje, da je ta list prepovedan brati od škofijstva!! Zato bili smo primorani v današnji številki ves ta „Pastirski list“ od besede do besede ponatisniti in ga ljudstvu prečitati pustiti da se ono (ljudstvo) samo prepriča, ali je to resnica ali ne. Da je na svetu res mnogo brezverskih in pohujšljivih listov je res, ali „Štajere“ med temi listi ni, in tudi ne bo, kajti odkar izhaja, ni prinesel niti enega članka proti veri ali sploh proti božjim čednostim.

da je žival res vredna cel desetak, samo to se jim je čudno zdelo, da bi bil toliko plačal. Bili so pa tudi hudobneži, ki so odkritosrčno rekli: „Fronc je to lepo ščene nekje „poongaviu“.

No, naj bode, kakor hoče. Gola resnica pa je, da daleč na okrog ni bilo tako krasnega psa. Zato pa tudi ni bil njegov gospod malo ponosen. Kadar je prišel s sejnov domu, vsakokrat mu je prinesel kaj dobręga.

Pred par tedni je bil na sejmu v Pristavi. V bližnjem konzumu si je kupil klobaso, katero so mu v „Naš Dom“ zavili. Eno polovico je potem pojedel sam, drugo polovico pa je vtaknil v žep, da bi imel s čim Sultana (svojega psa) razveseliti.

Blizo Ribnice dobila ga je huda nevihta in ga premočila do kože. Lahko je bil tedaj slabe volje. In ko mu je doma priletel ljubljani pes naproti, vrgel mu je čmerno zaviti kos klobase. Sultan seveda ni znal odvijati, ampak je vse skupaj pohrustal.

Pa komaj se je to zgodilo, že je začel letati semtertja in divjati tako, kakor gotovi ljudje, kadar dobijo v roke cele kupe „Fihposa“. Postajalo mu je zmiraj slabši in čez tri dni izdihnil svoje pasje življenje.

Da bi pa č. duhovščina ljudstvu naš list zaradi politike prepovedovala pod kaznijo božjo in z nepodelitvijo svete odveze, to je greh in zloraba naše svete vere, kar se zna nad samimi gg. uhovniki prej ali slej silno maščevati.

Celo sveti oče Leo XIII. so zvedeli o tem, vero uničujočem postopanju nekaterih duhovnikov, kateri ljudstvo ščuvajo proti drugače politično-mislečim in proti drugim narodom. Da se bode našo kmečko ljudstvo samo prepričalo, kako lepo učijo naš sveti oče, papež, in kako malo jih uboga in vse drugače dela naša č. duhovščina, priobčili smo tudi danes papežovo pismo, pod naslovom: „Papež Leo XIII. o narodnostnem prepiru.“

Ljubi kmet, sedaj vidiš, da ti ni prepovedano in ni greh „Štajerca“ brati!

Papež Leo XIII. o narodnostnem prepiru.

Klerikalni časnik „Vaterland“ razglasil je dne 2. januarja t. l. papeževo pastirsko pismo za škofijstvo česko in moravsko. Iz nekega spremljevalnega pisma na knezoškofa Skrbenskyga je razviditi, da je olmuški knezoškof Kohn v preteklem mesecu marcu razpoložil pri papežu težkoče ki se

Ljudje so mislili, da ga je kdo zastrupil. Prišel je živinozdravnik ter ga preiskoval. In glejte, kaj je našel! Tam, kjer se je „Fihposcv“ papir prijel želodca, začel je ta gniti, kakor da bi se ga bila lotila prava črna kuga, najhujša bolezen na zemlji in zato se je moral Sultan ločiti od tega sveta.

Zaradi tega ne smemo Froncu zameriti, da je v strašanski jezi proklinjal ves svet, najbolj seveda „Fihposa“ in tiste, ki izdajajo tako hud strup. Prišel je, da bode povsod kamor bo prišel, svaril ljudi, naj ničesar v tako nevaren papir ne zavijajo in naj za božjo voljo ničesar ne vzamejo, kar bi bilo v njem zavitega.

Moj pogovor s Fihposom.

Vračal sem se z daljšega potovanja. Solnce je že zašlo za temno Pohorje in namesto njega je svetil zaspani mesec ter ljubeznjivo migljale žareče zvezde, kakor bi me gledali angeljci iz nebes.

Od dolge in težke hoje utrujen, vsedel sem se na kamen, da bi se malo odpočil. Ker sem imel čas, premišljeval sem o marsičem.

v vladikovinah pojavljajo vsled različnosti jezikov. Prosil je papeža naj bi vplival na složnost duhov. Na to se je papež odločil neko pismo razglasiti, kojega bistveni stavki se glasijo:

Pri opetovanem opazovanju položaja Vaših škofij najdemo, kakor sedaj skoraj povsod, vse polno povoda za strah in skrb; vendar pristopa pri Vas še težilna okolnost, da med tem, ko je katoliška stvar sovražstvu in spletkam zunanjih sovražnikov izpostavljena, se še vedno drugi vzroki nahajajo, skoz katere se ona (katoliška stvar) v veliko nevarnost potegne. Izdatna podlaga za nesložnost pa je, zlasti na Češkem, napeljevati jo po jezikih, katerih se prebivalci po svojem rodu poslužujejo, kajti po naravi vsajen je nagon, od pradedov podedovani jezik ljubiti in varovati. Za nas seveda stoji odlok trdno, se nas razsodbe teh zadevajočih prepirnih točk zdržati. Varstvo maternega jezika, gojeno v določenih mejah vsekakor ne zasluži nobene graje. Nas opominja dolžnost, marljivo skrbeti, ker zaradi takšnih prepirljivosti se vera ne pospešuje. Toraj mi želimo in opominjamo živo da vsakemu od Vam škofom izročenih vernikov, ako tudi so isti različni po rodu in jeziku, vendar isto duševno sorodstvo ohranite, katero iz skupnosti vere, iste

božje službe in istih milostnih sredstev izvira. Ne vjema se z duhovniško službo; se v take prepirljivosti vtikati. V krajih v katerih prebivajo ljudje različnih jezikov, povzročajo taki prepiri mogoče jezo in sovražstvo ene ali druge stranke za seboj, ako se duhovniki začetka vsakega prepira ne izognejo, ne more resnično v opravljanju njihove svete službe nič nevarnejšega biti. Zatorej Vi prečastiti bratje, skrbite marljivo, da se bodejo gojenci v semeniščih zgodaj odkritosrčno ljubili in izrodek strastnega razvnetja krepko zatajevali, kajti ako vsaj za duhovski stan poklicani nemo-rejo vsi enega jezika biti, tako bodejo naj enega srca in ene duše.

Vojna v Južni Afriki.

Burom godi se zopet bolje. Nabili so angleže na sam sveti večer prav pošteno in Angleži so izgubili baje 240 rajenih in mrtvih, 390 jih je bilo ujetih, dalje so izgubili 3 topove, 67 vozov s streljivom, 115 vozov z živili in 2000 pušk. Dewet je Angleže pre-se-retil kakor blisk z jasnega neba. Buri so prilezli bosi po polnoči na vrh hriba, na katerem so bili Angleži in so pobili straže brez najmanjšega hrupa. Ob 2. zjutraj je bilo vse angleško taborišče zajeto; boj je trajal le pol ure, in Angleži so bili premagani docela. General Rundle je slišal streljanje ter je poslal pomoč, a dospela je prekasno. Rundle je sam komaj ušel. Zato pa je dokaj verjetno, da je prišel h Krü-

Iz mojih mislij me je zbudilo hripavo petje nekega pijanca, ki je prišel po cesti in jecljaje tulil:

»O-ja, zmiraj veseu, veseu,
O-ja, dokler na svet bom živ;
O-ja, zmiraj bom vince piu,
O-ja, dokler bom živ.«

Naprej menda ni znal, kajti namesto vesele pesmi oglasili so se iz njegovih ust razni hudiči in strele. Ko se je meni približal, zapustila ga je slaba volja in začel je peti znano fantovsko:

»Ljubica moja, kaj si st'čila,
Da mi druž'ga ljubiti gres?
Al' ne veš, kaj s'mi obljubila?—«

Tu je zagledal memo, jenjal s petjem in se zadrl: »Kaj pa delaš tukaj? Pošteni ljudje greje zvečer spat!«

Jaz mu nato mirno povem, da sem truden po-potnik in malo počivam.

Ker so ga noge težko nosile, spustil se je poleg mene v rosno travo. Tedaj sem ga dobro pogledal in spoznal v njem samega »Fihposa«.

To me je zelo razveselilo. Znano vam je, da nedolžni otroci in pijani ljudje zmiraj resnico govo-rijo, in zato sem upal, od njega kaj imenitnega vedeti.

Hitro sem ga ogovoril: »Vi ste gotovo kakega dobrega prijatelja obiskali.«

On mi robato odvrne: »Kaj, vruga sem obiskal! V Slovenske gorice sem šel izganjat tistega ptuj-skega »Štajerca«, veste tistega »Štajerca«, ki nam če vse kmete spuntati. Pa ker se me ni hotel nič bati, sem ga cel teden le pil. V kaplanijah smo ga žajfali ko žolne. Saj ga tudi lahko dajo, ker ga dobijo zastonj. Dobro kapljico sem našel v vseh farovžih, a tudi cekmeštri imajo zelo dobro vino. Le naj ga imajo, zato so jih za cekmeštre izbrali! Jutri bo pa zopet veselo tam pri Sv. Lovrencu, kjer bomo imeli ljudski shod.«

Na te besede sem mu rekel: »Tedaj ste pa vi imeniten mož. Govoriti pa znate kakor najboljši doktor ali najstarejši misijonar. Vi bi bili najbolj pripravi, da bi vas spomladi za poslanca izvolili. Že na licu se vam pozna, da bi za kmete stokrat več storili ka-kor vsi naši sedanji poslanci.«

Zadel sem pravo struno, kajti Fihpos se je ponosno zravnal, mi podal roko v znamenje, da sva prijatelja, in mi potem odkritosrčno pravil ter se zaklinjal, kako skrbno bi nas zastopal v Gradcu.

Da bi sebe malo bolj povzdignil, začel je neus-

gerju tajan sel angleške vlade pogajat se radi miru. Krüger je nato vprašal burske generale za mirovne pogoje, a ti so odgovorili, da odlože orožje le tedaj, če se jim zjamči svoboda in neodvisnost republik. Vendar se delajo angleški listi še vedno upa- in zmagepolne ter trdijo, da bo vojna pred kronanjem kralja Eduarda že končana ali pa omejena le na mal kos burskega ozemlja.

Kitchenerjevo zadnje poročilo je Londence hudo potrla. Že davno so mislili, da so Buri v Oranju že docela poraženi in prepodeni ter da je vojna v Oranju že končana. Dewetovi uspehi pa so dokazali, da to ni resnica. V tretjem letu vojne so bili Angleži prav na svojem ozemlju opetovano občutno poraženi. Sedaj kričijo londonski listi, naj se pošljejo nove čete v Južno Afriko. Angleški agentje so nabrali že nekaj italijanskih delavcev, vagabundov, potepuhov in raznih lenuhov ter jih takoj odposlali Kitchenerju. Bure, katere imenujejo Angleži „bandite“, nej toraj pobijejo lenuški vagabundi!

Angleži vzamejo več kar je le dobiti, napol otroke in stare pohablence. Vendar tudi danes angleška vojska ne presega števila 200.000, kajti vsled izgub na bojiščih in epidemij, se vzdržuje vzlic vedno novim četam višina števila neizpremenjeno. Ali te izgube so velikanske, če se pomisli, da stoji nasproti le okoli 15.000 Burov. Stroškov je bilo za Anglijo doslej 5 milijard kron. A izgube na ljudeh in na denarju bodo naraščale, kajti Buri o miru nočejo slišati ničesar, pač pa se zopet življe gibljejo na vseh koncih in krajih. Tudi v poslednjih dneh je bilo več neznatnih bojov, ki dokazujejo, da so Buri vedno enako pogumni in spretni v naskoku in — umikanju.

Lord Kitchener hoče zoget izpremeniti svojo takiko ter si je napravil nove operacijske načrte. Izpre-

miljeno udrihati po vseh naših politikih — in teh je povsod dosti — ter rekel: „Naši ljudski osrečevalci in njihovi priganjači imajo kmete tako radi ko uš kozuh: dokler se da iz njega piti kaj krvi, so njegovi prijatelji; kadar pa postane suh in krastav in kadar ne davlje več toplote, pa ga zapustijo. Prosim, povejte mi no, kaj so s svojimi dolgimi jeziki vsi skupaj že dobrega storili? Nič, čisto nič! Prej se še za kmeta zmenili niso. Še le zdaj, ko jim je začel „Štajerc“ levite brati, so se jeli malo gibati.“

„Pa zelo lepo skrbijo, da vera ne peša,“ mu jaz povem.

„Fihpos“ me prav debelo pogleda in reče: „Vi pač veste koliko jim je mar za pravo vero! Kdor jim da dobiček in jih lepo uboga, je „katoliški“ mož, če je tudi oderuh, goljuf, vlačugar in prepirljivec. Glavno je, da z njimi drži, vse drugo je postranska stvar. Ako bi jim bilo res kaj za vero, bi v cerkvi ne uganjali politike, ampak bi rajši učili ljudi kaj je prav, kaj pa ne. Če bi se bilo to zmiraj zgodilo, bi letos ne bilo treba v Mariboru kar pol regimenta morilcev in drugih zverin v človeški podobi obaditi na smrt. O veri le zato zmiraj kričijo, da bi jim pobožni ljudje prehitro hrbta ne pokazali.“ „Res

videl je, da so mu topničarji le v zapreko, kajti čete se radi topov ne morejo dovolj naglo gibati, zlasti pa se ne morejo dosti naglo umikati. Samo topovi so baje krivi, da Buri tolikokrat angleške čete presenetijo in zajamejo. Ravno kar pa se je zvedelo, da razni angleški podjetniki preskrbujejo Bure z orožjem in municijo. Nastanjeni so bili ti liferantje v Lorenzo Marquazu, od koder jih je portugalski guverner sedaj na zahtevanje angleške vlade iztirjal.

Razne stvari.

Nesreča. Dne 28. december zvečer je v Banovcih zgorela hiša g. Alojza Lah-a. Razna gasilna društva so ogenj hitro omejila, a pri gašenju se je zgodila grozna nesreča, namreč, podrl se je dimnik ter je enega smrtno ranil, ker mu je obe nogi potrl in tudi po drugih delih telesa zelo obtolkel; drugemu je strl nogo in tretjemu roko. Še več oseb je bilo več ali manj ranjenih. Kdo je ogenj povzročil, še se prav ne ve.

Iz Janšberga pri Radencih. Dragi slovenski kmet! Če potuješ od nemške do hrvatske meje in se tu in tam med potjo v kateri gostilni za vsakdajno potrebo malo odpočiješ, slišiš veliko o sedajnem razburjenem času; jeden govori o svojem zvestem in kmetu priljubljenem „Štajercu“, a drugi razklada in priterjuje mariborski klerikalizem posebno tega mladega novorojenca. Ako pa prevdariš po tvoji zdravi pameti, sprevidel bodeš, da tebi od dneva do dneva revščina in sovraštvo le od tebi nasprotnega klerikalizma raste. Ako pa še kje kak miroljuben gospodar stanuje, pa še tistega hočejo z vso silo zadušiti. Ne zahtevam, da bi moral ravno vse meni verjeti samo jaz ti stavim pred oči, kaj se je že pred 1868 leti godilo;

niso vaši ljudje posebno verni, zato so pa bolj narodni,“ mu zopet nastavim.

On se jezno obregne: „Vraga zelenega so narodni! Ja, z jezikom so narodni in pa zato, da jim kaj nese. Ker bolj ko duhovnik kriči: ljudje božji, bodimo narodni, prej postane poslanec ali dobro zaslužen župnik; in bolj ko se klati odvetnik po shodih in farba ljudi, tem več tožnih grošev leti k njemu, a tem manj k njegovemu tovarišu, kateri mirno in pošteno živi. Verjemite mi, da bi bil marsikateri hud narodnjak že jutri rad trd Nemec, če bi videl, da bi tako več dobička imel.“

Na to mu pa rečem: „So pa zelo pravični in resnicoljubni, ker zmiraj pravijo „Štajercu“, da laže.“

Spet je bil ogenj v strehi. Jezno mi je odgovoril: „Vidi se vam, da jih premalo poznate! Narodni in verni so še vsaj z jezikom, resnice in pravice pa še niti z njim ne ljubijo. Le pomislite, kolikokrat sta že bila „Slovenski Gospodar“ in njegova nemška sestra „Südsteirische“ zaprta, ker sta čez poštene ljudi grdo lagala in koliko ričeta še bosta pojedla, ker sta kradla nedolžnim čast in poštenje.“

Znate, jaz sem pa čisto drugačen in bi zato bil sposoben za poslanca, kakor ste poprej povedali.“

tedaj premisli, dragi mi bralec, in te vprašam: Kdo je bil najhujši sovražnik Kristusov? Kdo ga je izdal? Kdo je najbolj vpil: Smrti je vreden, križan naj bo ...? potem pa premisli kaj je zakrivil On, da so tako strašansko ž njim ravnali. Pošten kristjan ne bode za gotovo krivice našel nad njim ali gotovo križali ga so. On pa ni prišel na svet, da bi nam očital in našteval hudobije in pregrehe katere zakrivimo na tem svetn, ampak on je prišel, da bi nas v verskih resnicah podučil in tudi svojim namestnikom ljubezen in milost podelil in ukazal: idite in učite vse narode po vseh krajih sveta, pa vendar zavoljo svoje ljubezni je mogel najstrašnejšo smrt prestati. Ja, dragi moj, kaj pa je storil naš slovenski „Štajerc“, da ga tako strašno preganjajo. Je-li morebiti kaj takšnega storil, da ga tudi na smrt obsodijo? A to se jim ne more nikoli posrečiti. On ima le namen kmetskemu stanu v vseh rečeh pomagati in poučevati. On si prizadeva, da bi se ljudstvo zjedini in ljubilo, ne pa tako kakor dosedaj, posebno pri volitvah v deželno in državno poelanstvo. On ima namen, da bi si kmetska stranka med seboj izbirala deželne in državne poslance, ne pa visoko učne gospode, kateri le za svoj stan skrbijo. Kmeti stan podlaga vseh stanov, pa popolnoma iz mislij pustijo. Zdaj so deželne volitve pred durmi. Dragi mi siromašni trpin, odpri vendar enkrat tvoje oči in si izvoli iz svoje sredine kandidata, kateri bode svoj lastni stan gotovo bolj čisto zastopal, kakor kak gospod. Ne pustite se vloviti od svojih sladkih nasprotnikov. Oddajte naravnost svoje glasove zavednemu kmetu. Voščim vam vsem „Štajerčevim“ naročnikom, da bi v sedajnem novem letu, vsi zdravi in veseli, z veseljem „Štajerca“ v roke sprejeli, ter od konca do kraja prešteli.

Zingovič.

Tu mu posežem v besedo, rekoč: „Nič nisi boljši! Ravno takšen hinavec in lump si kakor tvoja zlahta!“

Kakor bi ga bil piknil gad, tako hitro se je pobral s tal in začudeno vprašal: „Kaj, kdo pa si ti? ali me poznaš?“

Tudi jaz sem vstal in odgovoril: „Prav dobro te poznam, ti zviti lisjak. Če pa hočeš vedeti, kdo sem, poglej me dobro in videl bodeš, da sem „Štajerc“, katerega ti preganjaš!“

Te besede so ga tako spekle, da je hotel skočiti v mene. Gotovo bi me ubil, — a zbal se je mojih trdih kmetiskih pestij.

Ker je videl, da s silo nič ne opravi, začel me je z lepim pregovarjati naj bodem tiho in naj pustim njega in njegove prijatelje pri miru.

Kot poštenjak mu tega nisem mogel obljubiti. Zato se je zaklel in krvavo pridušil, da me bode povsod in zmiraj preganjal in obrekoval.

Nisem ga hotel več poslušati in sem rajši šel dalje.

Svojo grožnjo „Fihpos“ pridno izpolnjuje. Toda mene to nič ne moti, ampak korajžno bičam vse lažnjivce in hinavce ter zagovarjam in podučujem vse ljudi. Vaš neustrašeni „Štajerc“.

Kdaj se morajo plačati davki? Deželno finančno ravateljstvo v Gradcu nas je naprosilo natisnil sledeče: Zemljiški, hišno-razredni, hišno-najemniški in pedostotni najemniški davek od hiš, ki so davka proste, se mora plačati prvi obrok za prvega četrtleta do 31. jan., drugi obrok do 28. febr., tretji obrok po 31. marca. Pridobitni davek je treba plačati svoto za prvega četrtleta dne 1. jan. Ako se davki ne plačajo štirinajst dni po zgoraj navedenem času, potem se pri davkih, ki znašajo 100 K ali več, plača zamudna kazen od vsakih 100 K in za vsaki dan 1.3 h. Če se v štirih tednih po zgoraj navedenih obrokih ne plača, se zaostali davkoplačevalec zarubi.

Oddaja gozdnih drevesc. V svrhu pogozdovanja oddajajo se od državnega gozdnega vrta v Celju eden milijon različne vrste iglastih drevesc po naslednjih cenah: 1000 komadov 3letnih smrek 4 K, 1000 komadov 2letnih mecesnov 4 K, 1000 komadov 2letnih belih borov 3 K, 1000 komadov v 2letnih črnih borov 3 K. Prijave za dobavo gozdnih drevesc sprejemata c. kr. okrajno gozdarsko nadzorstvo v Celju, c. kr. deželno gozdarsko nadzorstvo v Gradcu in sicer za pomladno pogozdovanje do 31. januarija, za jesensko pogozdovanje do 15. septembra vsakega leta. Neimovitim gozdnim lastnikom oddajajo se gozdna drevesca brezplačno, t. j. povrniti se morajo le stroški za izkapanje, zavitek in prevoznjo. Na kolka prostih prošnjah neimovitih lastnikov mora občinski urad izrečno potrditi njih neimovitost. Natanko naj se napovedo število in vrsta zahtevanih drevesc, naslov prošnjika, (pošta ali selez. postaja, kamor se naj drevesca pošljejo).

Iz Ptujске Gore primorani smo občani našega č. gosp. župnika javno (če bo kaj zdalo!) vprašati: Ali ste se Vi v semenišču nas župljane s prižnice samo obrekovati, se nam s tožbami groziti in politikovati učili? Ali je Vaš poklic, nas župljane, v gospodarskem oziru popolnoma uničiti, kar se kaže, ker že zdaj toliko agitirate za občinske volitve. Nam se zdi, da bi Vi še eno hišo ali celo par tisoč potrebovali, da bi lažje Vam nadležne eksekutorje, ki Vas mnogokrat obiskujejo, zadovoljili. Povemo Vam naprej, da s te moke ne bode kruha, da mi ne bomo šli na Vaše limanice in da bodemo, ako ne bodete mirovali in le za božjo čast in naše zveličanje skrbeli, ob priložnosti še vse kaj drugega povedali, kar Vam gotovo ne bo ljubo. Vaša posnemanja vredna (?) dejanja so nam znana. Vedeti morate dobro, da Vas skoraj celi župnija ne mara. Mi bodemo, ker to je naša stvar, pravične, krščanske, miroljubne in neustrašene može v odbor, volili kateri se bodo vsakemu krivičnemu pritisku, in naj ta pride od katerekoli strani, odločno vpri ter ne pustili našo itak ne bogato občino izsesavati.

Iz Stoperc pri Rogatcu. Dragi „Štajerc“! Ne samo v Afriki razsaja ljuti boj, tudi tukaj v Stopercih se je pričela grozna vojska in sicer proti tvojim naročnikom. Strelivo, katerega rabijo naši sovražniki ni navaden smodnik, temveč strašne grožnje, da se marsikateremu, ki jih mora po nedolžnem poslušati, ježijo laaje in utrinjajo zvezde vsled zaušnic, katere

se nam po ovinkih delijo. Celo revnim kikhjam se ne prizanaša. Toda mi se tega ne ustrašimo. Zvesti ti ostanemo slej kakor prej. Živijo „Štajerc“! Vkljub temu pa svojih nasprotnikov vendar ne sovražimo, ker so nam dokazali, da te s tolikim zanimanjem čitajo kakor mi. Najbrž postanejo v kratkem sami naročniki „Štajerca“, da jim ne bode treba izposojati si ga. V dokaz naše ljubezni jih prosimo, naj se ne jezijo prehudo nad nami. Kako lahko bi jim počil žolč ali bi se jih zlatica lotila. Življenje je itak grenko — čemu si ga greniti po nepotrebnem! Nepotrebn pa je njihov srd, ker ne bodo dosegli nobenega uspeha. — Še nekaj v pojasnilo dopisniku „Slov. Gospodarja“: Daleč si se zmotil, ko pisariš, da si videl dopisnika „Štajerca“ privandrat. Na uhe ti eden izmed nas pove, da ga nisi nikdar videl privandrat in ga tudi nikdar ne bodeš videl izvandrat. On je in ostane pristen Stoperčan. „Štajerčev“ naročnik.

„Znat' se mora“. „Znat' se mora“, rekel je tisti Kranjc, ki je s svedrom kravo klal. „Znat' se mora“, pošepetal je nek ropar svojemu prijatelju na uho, ko mu je kazal naropani denar. „Znat' se mora“, mislil si je tudi nek naš ljubeznjivi prijatelj, ko je zbiral za prvo letošnjo številko „Našega Doma“ strup proti „Štajercu“. Ker ni mogel proti njemu nič resničnega napisati, začel je prav po cigansko, ali bolje rečeno: prav po satansko lagati in zavijati besede, katere je čital. Kdor ne verjame, pa naj vzame zadnji „Naš Dom“ v roke. Dobro vemo, da se mu bode potem studilo pred temi pobeljenimi grobovi. Zelo ga boli in jezi, da se „Štajerc“ ne pusti oblagati in brcati, kakor si nekateri hudobneži želijo. Dosti dolgo časa je potrpel in mirno prenašal mnogoštevilne laži in obrekovanja, zdaj pa je jel malo plačevati. Le malo jih je hotel pošegetati, da bi jim pokazal kako lahko jim da po prstih, najhujšo „žavbo“ pa shranjuje za boljše čase. Poslušajte, kaj pišejo „Štajerčevi“ sovražniki, ki imajo vendar vero večkrat na jeziku kot jud denar! Že Bog ve kolikokrat zavoljo laži in obrekovanja zaprti „Slov. Gospodar“ ni mogel zatajiti svoje najimennitnejše lastnosti, namreč lažnjivosti, kajti pisal je o Božiču, da ščuva (šunta) „Štajerc“ kmeta nad kmeta. Ljubi bralec! Povej odkrito-srčno, če si že kedaj v našem listu bral le besedico, s katero se ščuva kmet nad kmeta. Za vse gradove sveta bi kaj tacega ne mogel dokazati. Zdaj pa vidiš s kakšnimi gadi ima „Štajerc“ opraviti. — Za očetom je korajžno pricopotal njegov sinček. Najprej nas je zmerjal, ker smo prosili nekatere dolžne naročnike, naj nam pošljejo denar. Ali je to kaj hudega? Seveda „Našemu Domu“ ni treba prositi, saj ima več sto sitnih eksekutorjev. — Potem mu ni prav, ker smo pohvalili naše kmete, da so najzvestejši sinovi Kristusove cerkve. Vemo, da ga to hudo peče, pa pomagati mu ne moremo. Tudi nam bi bilo zelo ljubo, če bi mogli pisati, da so tudi on in njegovi tovariši v resnici pravi kristjani, ki zvesto izpolnjujejo božje nauke, ne pa jih samo oskrunjuje s svojimi umazanimi jeziki in s svojo hinavščino. Tudi ga jeza lomi, da mu je nek pristaš pokazal hrbet ter zložil

za „Štajerca“ pesem „Pred pol letom sem bil še tak“. — Pri pridigi je rekel nedavno nek misijonar, hoteč vspodbuditi svoje poslušalce, da gospodar pekla prav pošteno namaže vsakega rogača, kateremu je ušla kakšna duša. Zato mislim, da je v Mariboru palica pela, ko je oče bral tisto pesem v „Štajercu“. Za pokoro se je moral potem sin nad priprostim pesnikom grdo obregnuti. — Tu se pa še lahko vpraša, če je lepo, ako se študiran človek, ki se je večinoma na kmetake stroške učil, zdaj pa kmetu posmehuje, ker ne zna tako gladko pisati kakor on. Popolnoma ciganska je njegova trditev, da smo slovenske deklice zasramovali. Zasramoval jih je pač „Fihpos“ sam, ker prišteva med poštena in pridna dekleta tudi tiste svoje klepetulje, ki nimajo drugega dela kakor regljati nad „Štajercem“. Kdor pridno bere naš list in včasih tudi „Naš Dom“, bode lahko pri-segel, da smo le one nekdane device pod nos podrezali, katere nas pri miru ne pustijo, ne pa vse tiste, ki sploh prebirajo „Naš Dom“, saj ga večkrat čita tudi mnogo vrlih deklet, katere nas ne obrekujejo, a tudi takšne ga vzamejo tuintam v roke, katere so odločno za „Štajerca“. Fej lažnjivec! — Da ni lepo, če smrdijo naše obrekovalke od same lenobe in od laži, da se do nebes kači, bi ne bilo treba še posebej v listu vprašati, to bi ti bil povedal v Mariboru prvi pameten in pošten človek, katerega si srečal na cesti. — Krono nesramnosti pa si je postavil „Fihpos“ na glavo s tem, da je pravil, da bi postali kmeti zebiti divjaki, ako bi iz „Štajerca“ zajemali svojo modrost. Glej ga spaka! „Štajerca“ so pravi prijatelji ljudstva samo zato ustanovili, da bi kmetom odpiral oči in da bi jim s poukom pripomogel do boljših časov, zdaj pa se še najde kdo, ki more nasprotno trditi. Jezus je rekel svojim učencem, da morajo ljudi spoznavati po njihovih delih. Kakšnih je mnogo izmed tistih, katere zalaga „Domov“ oče že 36 let z dušno hrano, kažejo nam najbolj naše sodnije. Zelo žalostno, pa popolnoma resnično je, da se nikjer v celem našem cesarstvu ne prigodi toliko zverinskih zločinov, kakor ravno v onih krajih, kjer je naš obrekovalec ali pa kak njegov bližnji sorodnik najbolj doma. Zato bi ti lahko zaklicali: „Sram te bodi!“, pa tega ne storimo, ker smo prepričani, da še niti ne veš, kaj je sramežljivost. Amen!

Resnici na ljubo. Gospod Franc Marinič, gostilničar iz Radoslavec pri Mali Nedelji nam je poslal sledeči popravek: V vašem cenjenem listu „Štajercu“ št. 24 sporočal je nek dopisnik o lovu, ki se je vršil 29. oktobra l. l. v Radoslavnih ter se malo ponorčeval o lovcih in njihovej židani volji. Gospodu dopisniku bodi povedano, da res nismo imeli vzroka pri odhodu se kisló držati in tudi nismo bili tako židane volje, da bi bilo to komu in tudi ne onemu dopisniku škodovalo. Tudi ni prav rečeno, da bi se bila midva s Klemenčičem kakšnih 40 stopinj narazen postavila, kajti vsak lovec ve, da se v tako malo razdaljo lovci ne postavljajo na svoja stališča. — Resnično pa bilo je tako: Midva s Klemenčičem stala sva v razdalji dobrih 120 stopinj in pribežijočega

zajca zadel sem s prvim, kakor z drugim strelom ter ga tako močno poškodoval da bi ga lahko dobil, da se ni zgodila nesreča, katere pa nisem bil kriv jaz niti Klemenčič, marveč nesrečno naključje, kakoršno se je že lovcem višjih krogov pripetilo pri največji pazljivosti. Ako bi bil jaz kriv te nesreče iz nepazljivosti, bil bi gotovo pri tukajšnji sodnji zato kaznovan, katera pa me je oprostila. — Fr. Marinič.

Iz Lukavec na Murskem polju. Dragi junak „Štajerc“! Tudi v naši občini si se močno razširil in že sedaj prideš k nam v večjem številu kakor vsi drugi časniki skupaj. Mnogo se učimo od tebe lepega, zanimivega in koristnega, zato nam ne bo zameril nikdo, ako prineses večkrat kaj novega iz Lukavec. Prijatelji „Štajerca“! Danes bomo pustili druge stvari pri miru in bomo samo povedali, kako se je jezil letos naš gospod obč. predstojnik, kateri je sedel 6 let na obč. prestolu in imel največje veselje ko je nosil vročilnice advokatov po občini in kazal, koliko je ta ali oni advokatu dolžen. No, gospodine predstojnik Vaupotič, le nikari nam ne zamerite, če smo Vas sedaj iz obč. odbora pihčili. Ker je Vaš žolč tudi pečenega groša vreden, in se za njega bojimo, svetujemo Vam najprej, da pustite ono pot, ki pelje v Ljutomer pri miru in jame ktere ste skopali, naj se zravnajo ker to je glavna pot, po kateri hodi tisoče ljudi in se zna komu pripetiti nesreča. Vidite, mogoče se tudi Vaši zakonski polovici nesreča zgodi, ko bi po noči šla iz gorice in ako pade v graben, bodete jo le z veliko težavo iz nje potegnili in mi bi bili primorani Vas pri c. kr. glavarstvu tožiti zaradi poškodovanega pota. — Lukovski občani.

Iz deželnega odbora. Z ozirom na dobre nspehe, kateri so se z sejanjem travnega semena po metodi gosp. dr. Theodora pl. Weinzierla, dosegli, namerava deželni odbor, ravno tako kakor v poprejšnjih letih kmetovalcem na Štajerskem priložnost podati, svojo potreščino na dobrem in kaljivem travnen semenu za leto 1902 v potu skupne naročbe za primerno nizko ceno pridobiti. Več se razvidi v inseratnem predelku v oznanilu štajerskega deželnega odbora.

Vsem našim cenjenim naročnikom in dopisovalcem pristrčna hvala za stotere nam poslane novoletne čestitke. Ljubi Bog ohrani Vas še mnogo, mnogo let zdrave, vesele in zadovoljne ter kmečkemu stanu vedno zveste. — Prejeli smo posebno zadnji čas cele kupe dopisov, a nismo jih mogli priobčiti. Kolikor bo mogoče, storili bomo to v poznejših številkah. — Na mnogobrojne želje naših kmetov, da bi »Štajerc« že skoraj tednik postal, odgovarjamo, da bomo to uvaževali in delali na to, da se vam ta želja tudi izpolni. Ob tej priliki obljubimo Vam sveto, da se bomo tudi v tem novem letu in dalje potegovali za Vašo korist z vsemi silami. Kmetje! le tako neustrašeno naprej kot v preteklem letu; pretrgajte verige v katere ste nekateri še vkovani in napočiti more dan Vaše zmage!

Iz Sv. Ilja pri Slovenjemgradci. Krajni šolski svet tukajšne trirazredne šole je kupil lepo šolsko zastavo za 182 K, katere so darovali sledeči p. n. prijatelji

in dobrotniki tukajšne šolske mladine, namreč: gosp. Arthur Berger, graščak na Dunaji 30 K, Georg Ruschnigg, lesotrzec 20 K, okrajna posojilnica v Slovenjemgradci 20 K, občina sv. Ilj 20 K, občina Mislinje 10 K, Leop. Hofer, čkonom 10 K, č. g. Paul Rath, župnik 5 K, A. Stroinigg, oskrbnik v Mislinju 5 K, R. Jaklin, poštar 5 K, J. L. Pfeiffer na Dunaji 5 K, N. Roth, žagni uradnik 5 K, Franc Rozman, učitelj 4 K, Oeschlagg, trgovec 3 K, W. Wienerl, gozdar 3 K, Lichtenstein, žagni uradnik 3 K, S. Löwi, žagni uradnik 3 K, č. g. Martin Lenart, kaplan 2 K, gospodična M. Graschitz, učiteljica 2 K, C. Hynek, železnični uradnik 2 K, Jasch uradnik na Mislenji 2 K, Franc Rauter jun. 2 K, Anton Stimnik, posestnik 2 K, Johan Schmidhafer, posestnik 2 K, Leop. Prevolnik, posestnik 2 K, Franc Potočnik, župan 2 K, Schächter, uradnik 2 K, Val. Čas, posestnik 2 K, Fried. Streicher, posestnik 1 K, Jakob Privaini, privat 1 K, Martin Jurko, 1 K, Karl Iršič 1 K, J. Kreinz, c. kr. stražomojster 1 K, M. Karničnik, c. kr. žandarm 1 K, Mottob, trgovski pomočnik 1 K, Medved, kmet 1 K, Joh. Čas, veleposestnik in lesotrzec 1 K, Tisnikar, kmet 1 K, Joh. Motvot 1 K, Anton Legath 1 K. Vsem pristrčna zahvala. — Krajni šolski svet, sv. Ilj, 20. decembra 1901. Leop. Hofer, načelnik.

Črešnjevskega župnika v premislek. Dobivamo od več strani neprenehoma poročila, da napada črešnjevski župnik Janez Sušnik neprenehoma „Štajerca“ iz prižnice, spovednice in pri vsaki priložnosti, češ, da je „Štajerc“ pohujšljiv, sveti veri nevaren, duhovščini sovražen list. „Štajerc“ se je izrekel, da nikogar ne bo brez vzroka napadal, pač pa se zoper napade branil. G. župnik Janez Sušnik! Dovolj znano je, da ste v višji meri denarja lakomni. „Štajerc“ si upa Vam staviti 5000 kron ako mu dokažete le eden članek, kateri bi bil zoper sveto vero, veri nevaren ali pohujšljiv. Vidite g. župnik, tukaj zaslužite na lahkem denar — in ni Vam treba pri ubogih faranah po njem hrepeneti. Ako ne prinesete omenjenega dokaza, prinesel bode „Štajerc“ in sicer brezplačno jasne dokaze, da ravno Vaše postopanje in ravnanje se s sveto vero nikakor ne strinja, ter je tudi pohujšljivo. „Štajerc“ ima toliko starega in novejšega materiala, da boste strmeli Vi in ljudstvo in če se še tako v Vaši čistosti in nedolžnosti hlinite in zvijate. G. župnik, dajte odgovor ali pa mirujte. „Štajerc“ Vas opozori. Ako stopi „Štajerc“ v brambo, ne kričite potem, da sovraži in napada „Štajerc“ duhovščino, saj Vam — kdor Vas pozna — tako ne verjame. „Štajerc“ je bil in bode ostal veren, poučljiv, pravici in resnici, kakor tudi častiti duhovščini prijazen list. Uredništvo.

Iz Ljutomera. V Slamnjaku blizu Ljutomera zgodila se je dne 18. decembra pretečenega leta grozna nesreča. Domači najstariji sin, Martin Semenič, živel je že dalje časa v vednem sovraštvu s svojo materjo. Bila je že nekaj let sem vdova, potrpehla je zatorej večkrat, čeravno ji je njen sin silno veliko žalosti povzročeval. Ali vendar je nevolja pripikela do vrhunca.

Ni mu dovolila, da bi vse denarje s tovariši zapravil. V sredo večer 18. decembra m. l. se je s svojo materjo prav močno sprl in jo s stolom zelo poškodoval. Njegov mali brat in sestre pobegnili so v temno noč. On pa še je nekaj rogovilil, a naenkrat vstane in odide. Ko si prosi prenočišča v bližnjem trgu v gostilni g. Vaupotiča, je vse kričalo: „Gori, gori, v Slamjaku gori“. Gostje so mu pravili: „Idi domu, ker v tvojem kraju gori“; on pa se je zarežal: „Naj gori k vragu“. Drugo jutro se je sam podal k sodniji in tam izpovedal, da je sam vse nesreče kriv. Zgorelo je vse poslopje. Živina je vpila v temni noči na pomoč. Usmiljeni soseči spravili so poslopje s svojimi darovi zopet pod streho.

Zunanje novice.

Tat in pečenka. Iz Londona poročajo, da so zaprlj nekega Dana Tagneya v Pontovillu radi tatvine v zapor, a tat je ušel in zlezal na streho. Pazniki so ga hoteli izlepa in izgrda spraviti zopet v ječo, a tat jih je ometaval z opeko (ciglom). Tako je prebil na strehi dva dni, lakota ga je silno mučila, a vdati se ni hotel. Poklicali so mater, a tudi njenega prigovarjanja tat ni poslušal. A lakota je naraščala, da je tat milo prosil jedil. Končno pa si je neki paznik izmislil izvrstno sredstvo. Položil je blizu strehe na krožnik lep kosček najboljšje pečenke in liter vina, kos belega kruha in veliko skledo salate. Tat je duhal pečenko, prosil, a zaman. Končno je obupal, šel k pečenki, kjer so ga prijeli in med ploskanjem občinstva zopet spravili v kletko.

Angleške hudobije v Južni Afriki. Dr. Vallentin, rodom Nemec, ki je od l. 1895 državni uradnik v Transvaalu in ki je izdal knjigo „Geschichte der süd-afrikanischen Republik“, poroča, da angleški častniki in vojaki nasilno zlorablajo burske žene, dekleta in celo deklice 10 let. 35 odstotkov Burk je zlorabljenih. Iz koncentracijskih taborišč pošiljajo Angleži Burke v Pretorijo in v druga mesta, kjer jih vojaki s stradanjem prisilijo, da se jim udajo. Kadar so izrabljene, jih Angleži pošiljajo zopet nazaj v taborišča. Dr. Vallentin je videl mnogo, jedva 14 let starih deklic v drugem stanu. Fred Lavelle, sobojevnik Burov, pa poroča isto, da se ravna z Burkami kot z živino. V taboriščih, so na tesnem kakor ovce ter trpe najhujše pomanjkanje. Angleži pošiljajo najlepše in najmlajše v mesta ter jih rabijo kot nespametno žival. Onečlašajo jih siloma, z mučenjem in stradanjem. Kadar so uničene in v drugem stanu, jih poženejo nazaj v taborišča. Kitchener in vlada vesta o vsem tem vneboupijočem bestijalstvu angleškega vojaštva. Poroča se, da tudi Kafri napadajo Burke, ki so večinoma okužene in neozdravno bolne.

Dota po teži neveste. Na Silvestrov dan je bila v Kraljevem Gradcu poroka hčerke posestnika Josipa Duchacka z gostilničarjevim sinom Vaclavom Budilom. Na svatovščini je dejal nevestin oče! „Svoji hčeri dam toliko kron za doto, kolikor jih v poročni obleki odtehta.“ Na to so nevesto zvagali in našli, da vaga

62 kg. Oče je šel na to v svojo blagajnico in prinesel vrečo, v katero je nasul kron za 62¹/₂ kg. Pol kg. je dodal za vrečo. Ko so krone prešteli jih je bilo 13.500.

Strašni doživljaji na morju. Angleška ladija „Glencaird“ je odplula maja meseca preteklega leta s 34 možmi iz South Shieldesa v San Francisco. Ko so bili preko ravnika, je nastala grozna nevihta. Ogromni valovi so metali ladijo sem in tja, strgali so moža za možem s krova ter ga butnili v morje. Nekateri so se skušali rešiti s tem, da so plavali proti pečinam, toda valovi so jih sunili s tako močjo ob skalovje, da so bili takoj mrtvi. Kar je bilo še živih so plavali k jako visoki pečini, preko katere tudi najhujši valovi niso segli. A le trem se je to posrečilo, vsi drugi so utonili. Ladija je kmalu nato popolnoma razpadla. Oni trije pa so bili sredi morja na pečini brez živeža in zavetja. Živili so se 40 dni s školjkami (morskimi polži) in rastlinami. Naposled je priplula vendar slučajno mimo ladija, ki jih je rešila.

Stradalec pod vodo. V akvariju v Londonu se kaže neki Francoz, Georges Paputz, ki se dá tako tesno oviti z bandažami, da mu teče kri po žilah počasnejše, položiti v stekleno krsto in to krsto postaviti pod vodo. V krsti pod vodo ostane Paputz 8 dnij brez hrane in pijače. Produciral se je že v Parizu, Madridu, Lisaboni in drugod.

Železniška nesreča pri Padelbornu. Dne 27. decembra ponoči je padel pod vlak konj. Vlak se je ustavil, takrat pa je pridrdral osebni vlak in se zaletel v tovorni vlak. Več vagonov je bilo razbitih ter so začeli goreti. Ljudje so gasili z vodo iz stroja in s snegom, a zaman. Hoteli so rešiti ljudi iz gorečih in razbitih vagonov, a sekir ni bilo. 21 oseb je bilo težko ranjenih, 12 oseb je bilo ubitih in deloma sežganih. Dvanajst oseb pogrešajo. Vlaka sta po zamudi dveh ur zopet peljala dalje.

Strašen samomor. Iz Velikega Varadina se javlja, da si je prerezala 71letna gospa Mihaela Jung vrat, tako da je padla glava s postelje. Gospa je pred kratkim oslepela, vled česar je bila tako obupana, da se je usmrtila na tako grozen način.

Samomor radi — petih litrov vina. Agent Josip K. na Dunaju je zabaval te dni v neki gostilni goste z različnimi dovtipi. Naposled je stavil za pet litrov vina, da pojde domov in se obesi. K. se je res kmalu odstranil, toda gostje so mislili, da se šali, zato se niso brigali zanj. Čez par ur pa so našli veseljaka obešenega v kleti svoje žene, ki je imela gostilno. K. se je hotel menda pošaliti ter je menil, da pridejo njegovi tovariši iz gostilne za njim. Nesrečen slučaj pa je hotel, da se je vrv pretesno zadržnila in se je K. zadušil.

Vsa rodbina umorjena. Iz Lvova poročajo: V vasi Zawisnija pri Sokalu so vdrli ponoči v hišo nekega gostilničarja morilci ter umorili gospodarja, mater in hčer. Zjutraj so našli vse tri mrtve. Preiskava je dognala, da so bili trije najbogatejši kmetje iz vasi, ki so že dolgo živeli z gostilničarjem v sovrastvu.